

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB:77561654785

Poslovni broj: P-442/2025-19

REPUBLIKA HRVATSKA

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Hrvoju Smital kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Stanislava Kojčinovića iz Gaboša, V. S. Karadžića 28, OIB: 01350164573, zastupanog po punomoćniku Korneliji Krizmanić, odvjetnici iz Vinkovaca, Gundulićeva 8, protiv Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupana po punomoćniku Goranu Suiću, odvjetniku iz OD Maržić i partneri d.o.o. Zagreb, Palmotićeva 50/II, kao tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 9. lipnja 2026. godine, u nazočnosti tužitelja Stanislava Kojčinovića uz punomoćnika Korneliju Krizmanić, odvjetnicu iz Vinkovaca i zamjenika punomoćnika tuženika Hrvoja Plavšića, odvjetnika iz Vinkovaca, te potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom dana 24. srpnja 2026. godine.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 12.3. Ugovora o kreditu broj 9012381746 od 02. travnja 2007. zaključenog između tužitelja Stanislava Kojčinovića, OIB: 01350164573, Gaboš, V. S. Karadžića 28, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d. OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, kao kreditora, koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.“

II. Utvrđuje se ništetnom odredba članka četvrtog, II. (drugog) Dodatka ugovoru o kreditu br. 9012381746 od 17. kolovoza 2012., zaključenog između tužitelja Stanislava Kojčinovića, OIB: 01350164573, Gaboš, V. S. Karadžića 28, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d. OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, kao kreditora, u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se za ugovaranje počeka otplate platiti Banci jednokratnu naknadu u visini od 2,5 % (slovima: dvacijelih pedeset posto) od iznosa glavnice kredita iz članka drugog ovog Dodatka.“

III. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 10. Ugovora o kreditu broj 9012381746 od 02. travnja 2007. zaključenog između tužitelja Stanislava Kojčinovića,

OIB: 01350164573, Gaboš, V. S. Karadžića 28, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d. OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, kao kreditora, u dijelu koji glasi: „U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visinu utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.“

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, da tužitelju Stanislavu Kojčinoviću, OIB: 01350164573, Gaboš, V.S. Karadžića 28, isplati:

- 367,60 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 10. travnja 2007. do isplate,
- 533,71 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 17. kolovoza 2012. do isplate,
- 213,05 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 09. travnja 2013. do isplate, i to za razdoblje do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 3 postotna poena, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope HNB na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, da tužitelju Stanislavu Kojčinoviću, OIB: 01350164573, Gaboš, V. S. Karadžića 28, nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.780,12 eur (tisućsedamstotinaosamdeseteuraidvanaestcenti), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od 24. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

VI. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadom troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika u kojoj navodi kako je sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 9012381746 od 2. travnja 2007. na iznos od 40.000,00 CHF, s rokom otplate od 120 mjeseci, s tim da je odredbom članka 12. točka 3. istog ugovora određeno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.

1.1. Tužitelj navedenu odredbu ugovora smatra nepoštenom i ništetnom.

1.2. Nadalje, odredbom članka 10. istog ugovora je određeno da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u točki 7.1. Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno aktima Banke, ali o tome je dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevermene otplate.

I navedenu odredbu tužitelj smatra nepoštenom i ništetnom.

2. Nadalje, tužitelj u tužbi navodi da je 17. kolovoza 2012. sa tuženikom sklopio II. (drugi) Dodatak ugovora o kreditu broj 9012381746 (dalje u tekstu: Dodatak) kojim je ugovoren poček otplate nedospjele glavnice kredita u iznosu od 25.632,97 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja, s tim da je člankom četvrtim istog Dodatka određeno: "Korisnik kredita obvezuje se za ugovaranje počeka otplate platiti Banci jednokratnu naknadu u visini od 2,5 % od iznosa glavnice kredita iz članka drugog ovog Dodatka. Naknada iz prethodnog stavka pripisuje se glavnici kredita iz članka drugog ovog Dodatka tako da glavnica kredita, po isteku roka počeka iz članka trećeg ovog Dodatka iznosi 26.273,79 CHF (slovima: dvadesetšestisućadvjestosedamdesettri CHF isedamdesetdevet C) plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja.", te navedenu odredbu kredita u kojoj se za ugovaranje počeka otplate određuje jednokratna naknada u visini od 2,5 % iznosa glavnice tužitelj smatra nepoštenom i ništetnom.

3. Razlog zbog kojega navedene odredbe Ugovora i Dodatka tužitelj smatra nepoštenima je što su navedene naknade određene tipskim standardnim ugovorom tuženika na koje odredbe nije imao utjecaja niti je bio upoznat s time na što se odnose navedene naknade, niti je mogao pojedinačno pregovarati vezano za sporne ugovorne odredbe i na taj je način narušena pravična ravnoteža u međusobnim pravima i obvezama na tužiteljevu štetu te predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe u skladu sa odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-III-3231/2022, U-III-7491/2022, U-III-236/2023, U-III-369/2023, U-III-597/2023 od 13. srpnja 2023.

4. Tužitelj također ističe da se prije pokretanja ovog postupka obratio tuženiku sa zahtjevom za mirno rješenje spora i dostavom podataka, međutim tuženik je dostavio tražene podatke o visini naplaćenih naknada ali se nije očitovao da nije u mogućnosti prihvatiti zahtjev za isplatu neosnovano naplaćenih naknada, te je tuženik neosnovano naplatio naknadu za prijevremenu definitivnu otplatu kredita u iznosu od 2.716,16 kuna / 360,50 eura i to 10. travnja 2007. i u iznosu od 3.989,28 kuna / 529,47 eura dana 1. rujna 2012. i to za konto 1240070301, kao i za konto 1240070400 i to naknadu za obradu kredita u iznosu od 1.619,78 kuna / 214,98 eura dana 9. travnja 2013.

5. Na koncu tužitelj predlaže da sud usvoji tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti i da obveže tuženika na platež troškova parničnog postupka.

6. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka prije svega ističe prigovor visine tužbenog zahtjeva, prigovor zastare, prigovor da tužitelj nije potrošač, da ugovaranje spornih naknada nije protivno propisima i da iste ne uzrokuju neravnotežu

u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana.

6.1. U odnosu na prigovor zastare upire na presudu Suda EU u predmetu C-561/21 od 25. travnja 2024. prema kojoj je taj sud između ostalog utvrdio da se članci 6 i 7 Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja te odluke, dakle, potrošač a ovdje tužitelj je mogao postati svjestan nepoštenosti predmetne odredbe.

6.2. Nadalje, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina propisano odredbom članka 225. Zakona o obveznim odnosima, što u konkretnom slučaju znači da je za sva eventualna potraživanja tužitelja nastala prije 29. kolovoza 2020., a s obzirom da je tužba podnesena 29. kolovoza 2025. nastupila zastara. Stoga je jasno, a obzirom na vrijeme zaključenja ugovora o kreditu 2007. godine te vrijeme naplate spornih naknada kako je tužba tužitelja podnesena izvan općeg zastarnog roka. Slijedom navedenog tuženik upućuje na sudsku praksu i to presudu Županijskog suda u Puli, posl. broj GŽ-853/2020-2 od 1. rujna 2020., kao i na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. S obzirom na navedeno tuženik smatra da tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti s obzirom da deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje isplatu kako to propisuje članak 187. stavak 2. Zakona o parničnom postupku.

6.3. Također, tuženik drži da ugovaranje ovdje spornih naknada nije protivno propisima i smatra da je u vrijeme potpisivanja ugovora o kreditu sa tužiteljem postupao u skladu sa tada važećim propisima i da je djelovao u dobroj vjeri u smislu članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača i članka 3. stavka 1. Direktive 93/13/EEZ. Sukladno navedenoj odredbi zakona o zaštiti potrošača propisano je da sama ugovorna odredba uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ali ulazna naknada koja je ugovorena između stranaka 2007. godine nije dovela do toga jer su njezin iznos i svrha unaprijed bili poznati tužitelju te je bila ugovorena i naplaćena razmjerno tada pružanim uslugama tužitelju. Tim više, što tuženik kao kreditna institucija ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu.

6.4. Uzimajući u obzir navedeno, a imajući u vidu sve naknade koje su sporne u ovom predmetu, tuženik ističe da kredit nije zajamčeno pravo tužitelja već je to usluga koju banka pruža i koja je tužitelju i pružena. Pri tome je tužitelj, uz potpunu informiranost o svim uvjetima kreditnog odnosa, slobodno i svjesno pristao na sklapanje Ugovora o kreditu, a time i na plaćanje ovdje spornih naknada koje su bile jasno istaknute i transparentno ugovorene.

7. Predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

8. Tužitelj se svojim podneskom od 15. listopada 2025. u odnosu na odgovor na tužbu tuženika protivi svim navodima iz odgovora na tužbu smatrajući ih u cijelosti neosnovanim, te ističe da prigovor zastare smatra neosnovanim te se poziva na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, zauzeto na sjednici Odjela 30. siječnja 2020.

8.1. Nadalje, u odnosu na tumačenje zastarnog roka za utvrđenje ništetnosti tužitelj je stava da tuženik pogrešno tumači tužiteljev deklaratorni tužbeni zahtjev kojeg pokušava podvesti pod zastarni rok za kondemnatorni restitucijski zahtjev te se tužitelj poziva na članak 328. Zakona o obveznim odnosima koji jasno i izričito propisuje da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi i nema iznimki od ove odredbe, nema propisanog ni subjektivnog i objektivnog roka pa je tuženik prigovor iz toga razloga neosnovan.

8.2. U odnosu na tuženikov prigovor ne postojanja pravnog interesa tužitelj je stava da za kondemnatorni tužbeni zahtjev nije nastupila zastara sukladno već ranije spomenutom pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020.

8.3. Glede tuženikovog prigovora da tužitelj nije dokazao svojstvo potrošača tužitelj ističe da je kredit podigao kod tuženika za adaptaciju stambenog objekta odnosno svoje obiteljske kuće na adresi u Gabošu, V. S. Karadžića 28, što je jasno određeno u članku 2.1. Ugovora o kreditu, tim više što je na istoj nekretnini u korist tuženika bilo osnovano založno pravo radi osiguranja vraćanja kredita. Dakle, svrha sklapanja Ugovora o kreditu i Dodatka ugovora o kreditu ni na koji način nije bila namijenjena poslovnoj djelatnosti tužitelja pa se tužitelj ima smatrati potrošačem sukladno članku 3. točki 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003 – dalje ZZP/03).

8.4. Što se tiče prigovora tuženika da tužitelj nije naveo u čemu se sastoji nepoštenost odnosno ništetnost spornih ugovornih odredbi i da za isto nije naveo dokaze, tužitelj ističe da je jasno u tužbi naveo razloge zbog čega smatra da su predmetne odredbe Ugovora i Dodatka ništetne i isto je obrazložio u točki 3. tužbe te je predložio i svoje saslušanje na tu okolnost.

8.5. Nadalje, tužitelj se očitovao i na prigovor tuženika da sporne odredbe nisu protivne propisima i da ne uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pozivom na odredbe članka 59. ZZP/03 kojim je propisano da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati točno određene podatke, pa tako i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Ovdje se poziva na presudu Vrhovnog suda RH broj Rev-1056/2024-2 od 30. listopada 2024. Dakle, iako nije bilo zabranjeno ni ograničeno ugovaranje odredbe o jednokratnoj naknadi prilikom korištenja kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj potrošača, ovdje tužitelja, jer neprihvatanjem te odredbe tužitelj bi bio ograničen u ostvarivanju svoga prava odnosno zahtjeva za kredit te počeka otplate kredita.

8.6. I na koncu, tužitelj se očitovao na prigovor tijeka zateznih kamata na način da su ništetne odredbe ugovora ništetne od samoga početka i za njihovu ništetnost je isključivo odgovoran tuženik, pa kako je člankom 1115. Zakona o obveznim odnosima propisano da se u takvom slučaju stjecanja bez osnove moraju vratiti plodovi i platiti zatezne kamate od dana stjecanja to tužitelju pripada pravo na zatezne kamate od dana tuženikovog stjecanja utuženih iznosa.

9. Na pripremnom ročištu održanom kod ovoga suda dana 15. siječnja 2025. tuženik ističe kako osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, ostaje kod svih navoda iz odgovora na tužbu i kod navoda iznesenih tijekom postupka, te prvenstveno ističe prigovor zastare.

9.1. Tužitelj je ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti, kao i kod predloženih dokaza, osobito saslušanja tužitelja kao parnične stranke i kod predloženog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja jer je tuženik osporio visinu tužbenog zahtjeva.

10. U dokaznom dijelu postupka sud je izvršio uvid i čitanje u preslik ugovora o kreditu br. 9012381746 od 2. travnja 2007., sa lista 6 do 10 spisa, presliku potvrde javnog bilježnika Nikole Vulića OV-3460/07 od 5. travnja 2007., sa lista 11 spisa, II. dodatak ugovoru o kreditu 9012381746 od 17. kolovoza 2012., sa lista 12 – 13 spisa, dopis punomoćnika tužitelja upućen tuženiku preporučeno od 22. kolovoza 2025., sa lista 14 spisa, odgovor na dopis elektronskom poštom upućen punomoćniku tužitelja 27. kolovoza 2025., sa lista 16 – 17 spisa, knjigovodstvena kartica za tužitelja i kreditnu partiju br. 9012381746 od 27. kolovoza 2025., sa lista 18 – 30 spisa, uvid u presudu Županijskog suda u Puli-Pola, broj GŽ-853/2020-2 od 1. rujna 2020., sa lista 41 – 49 spisa, uvid u nalaz i mišljenjem stalnog sudskog vještaka za računovodstvo, financije i bankarstvo Tomislava Borkovića, dipl. oec. od 27. veljače 2026., sa lista 71 – 74 spisa, te je saslušan tužitelj kao parnična stranka i vještak na okolnost svog nalaza i mišljenja.

11. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 155/23 i 146/25 – dalje Zakon o parničnom postupku) sud je utvrdio da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovani.

12. Tužitelj saslušan kao stranka u postupku iskazao je da je kredit bio za adaptaciju kuće. Nije se raspitivao o kreditu kod drugih banaka jer je kod banke tuženika imao otvoren žiro račun. U vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije imao obrt, ranije je imao trgovački obrt ali je otišao u invalidsku mirovinu. Nije imao trgovačko društvo ili opg. Ne sjeća se da mu je netko u banci pročitao ugovor o kreditu a ni sam ga nije pročitao. Bio je sretan da je dobio kredit. U početku je rata bila 1.800,00 kuna, kasnije se povećala na 3.300,00 kuna. Osiguranje kredita bila je njegova kuća i jamac. Nije uočio odredbe o iznosu novca koji je potreban za obradu odnosno prijevremenu otplatu kredita i ne sjeća se je li iznos za koji je zaključio ugovor o kredit bio umanjen za iznos naknade i tako mu isplaćen na račun. Kredit je isplatio prije vremena za što je banci platio određeni iznos koji se ne sjeća koliko je iznosio. Jednu godinu je otplaćivao samo kamatu jer rate nije mogao uplaćivati. Kredit su otplaćivali tužitelj i njegova supruga uplatnicama koje su dobivali kući. Prešao je u OTP banku. Prije potpisivanja ugovora o kreditu i dodatka ugovora bio je upoznat sa njegovim sadržajem znao je o čemu je riječ ali nije čitao. Ne sjeća se je li bilo što pitao službenika banke u vezi s odredbama ugovora o naknadi, zna samo da je tražio poček da plaća samo kamate jer nije mogao plaćati ratu. Nije nikome prigovarao za naknade zato što nije znao kome da prigovara, nije pravnik i ne zna zakone.

13. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao stranke budući je isti iskazivao životno, logično i uvjerljivo o onim činjenicama kojih se sjeća i o svojem viđenju same stvari, tim više što iskaz tužitelja nije doveden u pitanje niti mu je tuženik prigovarao.

14. Sud je kao vjerodostojne prihvatio sve isprave koje su pročitane i u koje je izvršen uvid na glavnoj raspravi budući njihova vjerodostojnost nije dovedena u pitanje po parničnim strankama pri čemu je dokaznu snagu istih cijenio dovodeći ih u vezu s drugim dokazima te odredbama zakona.

15. Sud je utvrdio da je između stranaka nesporno da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao davateljem kredita zaključio ugovor o kreditu broj 9012381746 od 2. travnja 2007., na iznos od 40.000,00 CHF, zatim II Dodatak ugovora o kreditu broj 9012381746 od 17. kolovoza 2012., kojim je ugovoren početak otplate kredita tuženika.

16. Između stranaka je sporno jesu li ništetne i nepoštene ugovorne odredbe točke 12.3. i točke 10. ugovora o kreditu broj 9012381746 od 2. travnja 2007., kao i točke 4. II Dodatak ugovora o kreditu broj 9012381746 od 17. kolovoza 2012., zaključenih između tužitelja i tuženika, koji se odnose na naknade za obradu kredita i prijevremenu otplatu kredita, jesu li iste ništetne i mogu li proizvoditi pravne učinke, te je sporna zastara potraživanja tužitelja.

17. U odnosu na navode tuženika da tužitelj nije potrošač ističe se da je po zakonskoj definiciji "potrošač" svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj je u vrijeme zaključenja ugovora ugovor potpisao i podigao kao fizička osoba a namjena kredita je bila za adaptaciju stambenog objekta, što je uostalom vidljivo iz točke 2. predmetnog ugovora o kreditu od 2. travnja 2007., pa je stoga on svakako potrošač.

18. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti odredbe točke 12. točka 3. Ugovora o kreditu broj 9012381746 od 2. travnja 2007., odredbe članka 10. istog ugovora kao i odredbe članka 4. II Dodatak ugovora o kreditu broj 9012381746 od 17. kolovoza 2012., sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, dalje u tekstu ZPP 96/2003.) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu tj. 2. travnja 2007. i 17. kolovoza 2012.

18.1. Prema odredbi članka 81. st. 2. ZPP 96/2003, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

18.2. Odredbom st. 4. istoga članka je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

18.3. Sukladno čl. 87. st. 1. i 2. ZPP/03, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

19. Prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog ugovora trgovca. Ističe se da takvu istovjetnu regulativu sadrži odredba članka 49. aktualnog Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19) koji je kao takav usklađen sa Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva).

19.1. Prema članku 3. Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetima u dobroj vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Iz daljnje odredbe članka 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor po tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi. O prethodno navedenom je svoje stajalište izrazio i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spomenim predmetima C-240/98 do C-244/98.

20. Na temelju dokaza izvedenih tijekom postupka, a polazeći od naprijed navedenih odredbi, proizlazi da su odredba o naknadi za obradu kredita (naknada za obradu kreditnog zahtjeva) uz uvjete koje odredi kreditor sadržane u dijelu pod odredbom točke 12.3. Ugovora o kreditu broj 9012381746 od 2. travnja 2007., zatim točke 10. istoga ugovora koja se odnosi na naknadu za prijevremenu otplatu kredita kao i točke 4. II Dodatak ugovora o kreditu broj 9012381746 od 17. kolovoza 2012., koja se odnosi na naknadu za ugovaranje počeka otplate (jednokratne naknade u visini od 2,5 % iznosa glavnice kredita) ništetne.

20.1. Navedene odredbe su nepošteno ugovorene u smislu članka 81. stavka 1. i 2. ZPP/03, a slijedom čega su i ništavne sukladno članku 87. stavku 2. ZPP/03. Također, po stavu suda navedene odredbe ne prolaze test poštenja s obzirom da je cjelokupan rizik prebačen samo na jednu stranu odnosno na tužitelja koji u cijelosti ovisi o volji tuženika, jer na odluku banke tuženika tužitelj apsolutno nije imao mogućnosti utjecaja.

21. Kako iz stanja spisa proizlazi da tuženik nije s uspjehom osporio navode tužitelja da se o spornim dijelovima ugovornih odredbi točke 12.3. i točke 10. Ugovora o kreditu broj 9012381746 od 2. travnja 2007., točke 4. II Dodatak ugovora o kreditu broj 9012381746 od 17. kolovoza 2012., nije pojedinačno pregovaralo, nedvojbeno je utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu (ugovorima) u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati ni na koji način na sadržaj navedenih odredbi, pa su stoga po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su zbog toga ove odredbe ništetne u smislu članka 87. stavka 1. ZPP/03.

22. Imajući u vidu citirane zakonske odredbe i iste dovodeći u vezu sa iskazom tužitelja, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

23. Uvidom u knjigovodstvenu karticu tuženika sa lista 18 – 30 spisa, utvrđeno je da je tuženik neosnovano naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 2.716,16 kuna (360,50 eura), dana 10. travnja 2007. te iznos od 3.989,28 kuna (529,47 eura) dana 1. rujna 2012. za konto 1240070301 kao i naknadu za obradu kredita u iznosu od 1.619,78 kuna (214,98 eura) dana 9. travnja 2013. za konto 1240070400, a koje iznose tuženik niti ne osporava, to je sud obvezao tuženika na isplatu navedenih iznosa kako je to odlučeno u izreci ove presude.

24. S obzirom da je tuženik osporio visinu tužbenog zahtjeva to je sud odredio i proveo knjigovodstveno-financijsko vještačenje koje je učinjeno po stalnom sudskom vještaku Tomislavu Borkoviću, dipl. oec., koji je dostavio svoj nalaz i mišljenje 27. veljače 2026. i kojem je sud postavio zadaću da utvrdi visinu iznosa koji je tužitelj platio s osnova naknade za obradu kreditnog zahtjeva od 1,5 % od iznosa kredita po Ugovoru o kreditu broj 9012381746 od 2. travnja 2007., kao i iznosa naknade za prijevremenu otplatu navedenog kredita po kojem je tuženik dao na raspolaganje tužitelju iznos od 40.000,00 CHF, te iznosa koji je tužitelj platio tuženiku za ugovaranje počeka otplate kredita i to jednokratne naknade u visini od 2,50 % od iznosa glavnice po II Dodatak ugovora o kreditu broj 9012381746 od 17. kolovoza 2012., po kojem je tuženik stavio na raspolaganje tužitelju iznos od 26.273,79 CHF.

24.1. Vještak je u svom nalazu i mišljenju utvrdio da je za vrijeme trajanja otplate po kreditu broj 9012381746 tužitelj platio naknada u ukupnom iznosu od 1.114,36 eura i to naknadu za obradu kreditnog zahtjeva dana 10. travnja 2007. u iznosu od 367,60 eura, naknadu za prijevremenu otplatu kredita dana 9. travnja 2013. u iznosu od 213,05 eura te naknadu za ugovaranje počeka dana 17. kolovoza 2012. u iznosu od 533,71 euro.

24.2. Sud je cijenio nalaz vještaka kao stručan i u cijelosti nepristran, kojeg stranke nisu dovele u pitanje niti jednom primjedbom te je tužitelj nakon što mu je isti dostavljen po nalazu vještaka u cijelosti uredio i konačno postavio tužbeni zahtjev podneskom od 5. ožujka 2026.

25. Tuženik je po osnovi odredbe članka 1111. Zakona o obveznim odnosima obvezan vratiti tužitelju navedene novčane iznose kako je to navedeno u nalazu i mišljenju vještaka i u podnesku tužitelja od 5. ožujka 2026. i to zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, s tim da je kamata određena sukladno odredbi članka 29. stavka 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

26. Prigovor zastare novčanog potraživanja, a kojeg je istaknuo tuženik nije osnovan i u ovom slučaju nema zastare na isplatu bez obzira što su ugovori zaključeni 2. travnja 2007. i 17. kolovoza 2012., iz razloga što prema stavu Vrhovnog suda RH i to pravnim shvaćanjem sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. zastara nastupa istekom roka od 5 godina od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili nekog njegovog dijela iz kojeg proizlazi isplata. Budući je tužitelj ovom tužbom tražio i utvrđenje ništetnosti odredbi zbog koje traži isplatu, zastara će početi teći tek pravomoćnošću dijela presude koji utvrđuje ništetnost odredbe. Ukazuje se da je takav stav osim Vrhovnog suda RH zauzela i brojna sudska praksa nakon tog mišljenja (tako i Županijski sud u Zagrebu u svojoj odluci posl. broj: GŽ-2406/18).

27. Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

28. Tužitelj je potraživao trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.780,12 eura, uvećano za zatezne kamate od presuđenja do isplate, koji mu je sud u cijelosti priznao kao nužan i opravdan, a sastoji se od troška zahtjeva za mirno rješenje od 22. kolovoza 2025. u iznosu od 200,00 eura po Tbr. 32/1, sastava tužbe u iznosu od 200 eura sukladno Tbr. 7/1, sastava dva obrazložena podneska i to podneska od 15. listopada 2025. i od 5. ožujka 2026., svaki u iznosu od 200 eura sukladno Tbr. 8/1, za pristup na dva raspravna ročišta i to od 25. siječnja 2026. i od 9. lipnja 2026., svako po 200,00 eura po Tbr. 9/1, te pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 bodova po Tbr.9/3, što sveukupno iznosi 1.300,00 eura. Tome valja pridodati i materijalne troškove koji se odnose na sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 26,55 eura, te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 eura, predujma za vještačenje u iznosu od 400,00 eura te naknade banci za uplatu navedenog iznosa od 0,48 eura, što sveukupno iznosi 1.780,12 eura, sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23).

29. Tuženik je odbijen sa zahtjevom za naknadu troška postupka budući u istom nije uspio, a sve kako je navedeno u točki IV. izreke ove presude.

Vinkovci, 24. srpnja 2026. godine.

Sudac
Hrvoje Smital

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

DOSTAVITI:

1. Odvjetnik Kornelija Krizmanić, Vinkovci
2. OD Maržić i partneri d.o.o., odvjetnik Goran Suić, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088b-2e7b5**

Kontrolni broj: **0a61b-d7bf8-0f43f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.